

JOBAC, Joves cristians de barris obrers i ambients populars

Dg, 19/06/2011 per La puntada

[La puntada](#)

Dijous passat, 16 de juny, va tenir lloc la presentació del llibre de Montse Sintès, La JOBAC (1974-1992). Desencís i utopia de la joventut a Catalunya, que acaba de publicar l'editorial Saragossa en la seva col·lecció "El cistell".

Una obra esperada per molta gent amb il·lusió, perquè som una bona colla els qui en el seu moment ens vem veure afectats per aquest "virus" de la JOBAC, que recollint la tradició de la JOC va marcar fortament molts joves treballadors i estudiants de barris obrers i ambients populars amb la revisió de vida, el compromís en el barri o a la feina, les ganes de transmetre la fe en Jesucrist als joves companys... La JOBAC va sorgir en un un moment en què la JOC intentava recuperar-se dels greus cops que havia rebut de la jerarquia eclesiàstica. I va sorgir també en un moment de forts canvis socials. Potser per això va nèixer a part de la JOC: perquè entre els consiliaris promotors d'un i altre moviment hi havia divisió d'opinions respecte a la forma de viure les intuïcions de Cardijn en un context tan canviant. Després, amb el temps, ja es va veure que convenia treballar plegats i que no tenia sentit -ni era evangèlic- mantenir compartiments estancs en una realitat tan necessitada de l'actuació de tots. I el 1992 la JOBAC es va unir a la JOC.

Però la JOBAC va incorporar alguns elements novedosos que amb el temps ja s'ha vist que van donar molt de fruit.

En primer lloc, la JOBAC va obrir el concepte de "classe obrera", de treballadors. I és que el nostre país anava passant de la indústria als serveis i per tant cada cop hi havia menys joves que treballessin amb les mans. Molts passaven del "coll blau" al "coll blanc", i això calia entomar-ho. En segon lloc, molts tenien accés a la universitat, ni que fos, com va ser el cas de molts joves d'origen ben senzill, treballant al matí i estudiant al vespre. I això no significava necessàriament una voluntat de desclassament, d'ascensió social. Es podia traduir, com bé educava la JOBAC, en voluntat de servir la gent, de no perdre els orígens. I en tercer lloc, ben aviat el món del treball es va començar a distanciar enormement dels joves: l'atur, les ETT... La precarietat es va instal·lar en aquest món d'una forma estable. Comprendre i repensar això va costar, però la JOBAC s'hi va llançar de ple i amb l'esperit mateix de la revisió de vida va anar formulant tot plegat com una opció de classe. Optar, vol dir triar una vida a favor dels més pobres. I d'una banda ens sentíem hereus del moviment obrer, i de l'altra, calia resituar-se en una situació

molt diferent de l'anterior.

Un altre aspecte novedós va ser el tenir molt present la gent de parròquies, una cosa que aparentment s'allunyava de l'esperit d'estendre el moviment, d'evangelitzar els joves, únicament a través del món del treball. O sigui que molts grups de la JOBAC van néixer en l'entorn parroquial. De vegades això ha estat vist com un abandó dels més pobres. Jo, tal i com va anar, més aviat ho veig com un encert. Perquè la JOBAC va tenir la gràcia d'ajuntar la gent més "arregladeta" d'algunes parròquies amb persones de barris i parròquies molt perifèriques, als quals s'atorgava més protagonisme. Amb la qual cosa es treballà una bona cohesió social, i els joves es complementaven perfectament. Uns aportaven solidesa, els altres aportaven l'autenticitat de la duresa de les seves condicions de vida i de treball. Una barreja que va motivar alguns joves a formar-se, que els va facilitar una entrada al món de les organitzacions i de les institucions. De fet, seria objecte d'un treball interessant aplegar les històries de vida d'uns quants militants que han arribat lluny en la seva vida professional, jo penso que gràcies a la JOBAC.

La JOBAC, com sempre ha estat la JOC, va ser moviment educatiu: aprendre a comprometre's, a fer coses, a ser-hi de forma seriosa, a embolicar-se en històries complicades que només poden abordar-se en equip... S'aprenien moltes coses importants que no ensenyaven a escola. I això permetia que molta gent pogués desenvolupar habilitats i capacitats desconegudes per ella. Era una bona forma de socialització, d'aprenentatge del treball en equip. I de confiança en l'entorn. Perquè la JOBAC tenia en compte tant els elements de dins l'Església com els de fora. Vull dir que quan treballava intentava mobilitzar tot el seu entorn: entitats, sindicats, ajuntaments... amb mogudes prou significatives. Ara, quan veus, que en una trobada en una ciutat mitjana es mobilitzaven 2000 joves, sembla impossible.

La JOBAC va aportar també un aprofundiment en la fe. Certament, en el món dels joves l'acció té un paper important: perquè són en edat de fer-ho, per l'aprenentatge que els fa falta. Però al costat d'això hi va haver un bon acompanyament dels consiliaris, pregàries, recessos... La JOBAC es mantenia crítica amb l'Església però treballava seriosament el seguiment de Jesucrist. Jo diria que tot això va ser fruit del treball d'uns consiliaris (la majoria d'ells són pràcticament d'un mateix curs), potents, generosos, que van abocar hores i hores, d'una manera que avui sembla impossible que puguin fer els capellans joves, tan pocs i tan atrapats per les altres responsabilitats diocesanes, a tots nosaltres.

En fi. Tot això ha trobat continuïtat dins la JOC i també dins l'ACO, que s'ha anat fent durant aquests darrers vint anys, de la feina feta a la JOC i a la JOBAC.

L'edició del llibre ha remogut les ganes de retrobar-nos i ho farem el proper 16 d'octubre. I a veure si ens esperona a continuar treballant, amb les nostres canes i els nostres quilets afegits, per a la construcció d'un món més humà, o sigui més proper a Déu. Mercè Solé